

Ziua în care a venit pe lume a fost cea mai fericită zi din viața părinților ei.

— E perfectă, a spus mama.

— Absolut, a spus tata.

Și chiar așa era.

Era absolut perfectă.

— Numele ei trebuie să fie exact așa cum e ea, a spus mama.

— Numele ei trebuie să fie absolut perfect, a spus tata.

Și chiar așa a fost.

Crizantema. Părinții ei au numit-o Crizantema.

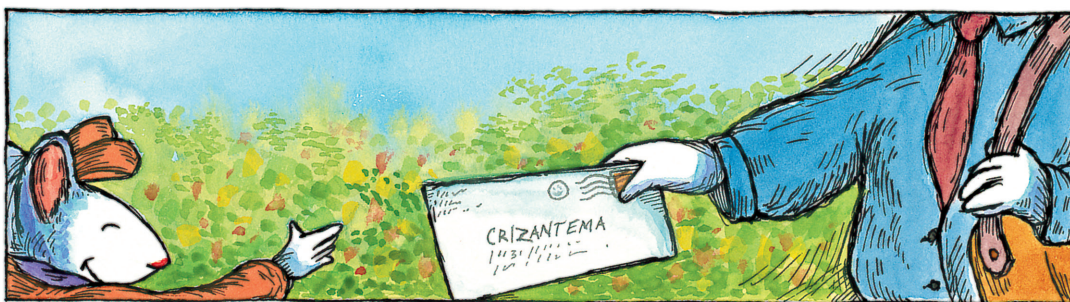

Crizantema a crescut și a crescut și a crescut.
 Iar când s-a făcut destul de mare încât să-l poată aprecia,
 Crizantemei i-a plăcut numele ei.

Îi plăcea cum suna când mama o trezea de dimineață.
Îi plăcea cum suna când tata o chema seara la masă.
Și-i plăcea și când îl rostea ea în șoaptă în fața oglinzii
din baie.
Crizantema, Crizantema, Crizantema.

Crizantemei îi plăcea cum arăta numele ei scris cu cerneală pe plicul unei scrisori.

Îi plăcea cum era scris cu glazură pe tortul de ziua ei.

Și-i plăcea și atunci când îl scria chiar ea cu creionul cerat portocaliu.

Crizantema, Crizantema, Crizantema.

Crizantema se gândea că numele ei e absolut perfect.
Apoi a început școala.

În prima zi, Crizantema și-a pus cea mai veselă rochiță și a fost tare zâmbitoare. A alergat tot drumul până la școală.
— Ura! a strigat Crizantema. În sfârșit începe școala!